Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Nisan 2016
Sayı: 214

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Terör, işçi sınıfına baskı için gerekçe olarak kullanılıyor!

Meclis çalışmaya, çalışanların haklarını kısıtlamakla başladı. Önce özel istihdam bürolarına izin çıktı. Şimdi de bir seferde 10 günden daha kısa tutulamayan senelik izinin 6 güne indirilmesi yani parçalara bölünerek, kullanılamaz hale gelmesi var. Ardından, işten atılmada ödenmeyen tazminatlar için açılan davalar yerine arabulucuya gidilmesi zorunluluğu getirilecek. Tazminatın ödenip ödenmeyeceği, tutarı, ödeme şekli, arabulucu ile pazarlık edilecek.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Böylece mahkemelerdeki 500 bin dosyanın çözüleceği söyleniyor. Oysa kanuna hiç gerek yok, iş kanununda, tüm bunlar açık açık yazılı, uygulansın, yeter.

Aslında amaç farklı. Sendikalı işyerleri dışında patronlar kıdem tazminatı ödemiyor, onlar da artık ödemeyip el koymak istiyor. Çıkarılan işçi, mahkemeye gittiğinde, davayı kazanıyor, tazminatı vermeyen patron, eğer izini kaybettirmediyse bu kez faiziyle ödemek zorunda. İşte bu zorunluluktan, kıdem tazminatının kendisinden kurtulmak isteniyor. Kıdem tazminatı hakkına her yönden saldırı var.

İş kanunu çıkarken, esneklik yani işçi çıkarmayı kolaylaştıran düzenlemeler yapıldığında, siyasetçiler, iş güvencesi getirdiklerini söylemişti. Sendika bürokratlarına da, daha fazla tazminat ödemesi gerektirdiği için temsilcilerin işten çıkarılmasının sözde zorlaştırılmasıyla sus payı verilmişti. Patronlar bu kanuna uymadı, 500 bin dava birikti. Şimdi, patronları kanuna uydurmak yerine kanun patronlara uyduruluyor, işçilerin hakkı kısıtlanıyor. Üstelik bu kez, etkileri kalmadığı için sendika bürokratlarına, sus payı bile yok.

AKP'nin ilk yıllarında yaratılan bahar havasından çok uzaktayız. O dönemlerde bu hava ile yayılan her şeyin yolunda gittiği masalı; ekonomik gerileme ve krizin yaşanmaması, kısıtlı da olsa demokratik değişikler, esasında, işçi sınıfının haklarının geriletilmesi için bahane olmuştu.

Bügün ise iktidarın, gelecek iktidarların da elini kolaylaştıran etkili bir bahane var: Terör! Çocukları, gençleri, ölmelerine neden olan siyasetlerle hiç bir ilgisi bulunmayan insanları katleden terör, düzenin siyasetçilerine, hem toplumu koyalca yönetme hem de çıkarlarını korudukları patronların rahatça at koşturması için baskıcı bir ortam oluşturma zemini sağlıyor. Siyasiler, örgütleri ve medya aracılığıyla terörden, şiddetten, intikamdan, kandan, hesap sormaktan, başka bir şey konuşmuyor. Şiddetin nedenlerinden, kaynağının kurutulmasından, beslendiği ortamın değiştirilmesinden söz edilmiyor. Aksine şiddetin her kendini göstermesi, yeni bir baskı yasası, düzenlemesi için gerekçe olarak ön planda tutularken, arkada sürekli çalışanların hakları, çalışma koşulları kısıtlanıyor.

Türkiye, Orrtadoğu'da ve Afrika'daki savaşlar nedeniyle, önce fazla etkilenmediği dünya ekonomik krizinin girdabına kapıldı. Kriz, ekonomik savaşla kendini hissettirdi; FETÖ terör örgütü, aslında patronların kendi aralarındaki ekonomik savaştır.

Renault işçilerinin, kendi çıkarları yönünden güçlü bir şekilde sahneye çıkması, üstelik taleplerinin genişleyerek yayılması ve tüm baskılara rağmen sönmeyip içten içe kaynamaya devam etmesi, patronları ve hükümeti korkutuyor. Bu nedenle savaş ve kıyım politikalarıyla, milliyetçi ve dinci laflarla işçileri bölmeye çalışıyor. Diğer yandan da yasaları değiştirip işçiyi daha da kısıtlıyorlar. Bu güne kadar demokrasi yanlısı görünen TÜSİAD patronlarının ağzını açmaması, söyledikleri gibi gördükleri baskıdan değil, hükümetin tamamen çıkarlarına uygun siyaset yürütmesinden. İkiyüzlülüklerine kimse kanmıyor.

Bütün bu genel durum bizlere şunun anlatıyor: İşçi sınıfının genel çıkarları doğrultusunda birleşme, örgütlenme zorunluluğu bugün dünden daha fazla gerekli. (01.04.2016)

Emekçinin Gündemi

Kadro aldatmacası, güvencesizliği gizlemek için!

Kamuda uzun yıllardır taşeronda çalışan 750 bin kamu işçisinin kadroya alınacağı açıklandı.

AKP hükümetleri döneminde temel olarak, işçi ve memur olmak üzere iki türlü olan çalışma düzeni çeşitlendi. Bugün 4A, 4B, 4C, 4D adları altında, farklı hak ve koşullarda, kamuda çalışma biçimleri var. Şimdi, bunlara bir yenisi ekleniyor: "Özel sözleşmeli çalışan."

Kadroya alınacak işçi sıyısı ikiye katlanmış olarak söylense de sonuç hiç de öyle olmayacak. Buna rağmen hiç bir güvencesi olmadan, taşeronun iki dudağı arasında kalan söze bağlı olarak çalışan on binlerce işçinin bir kısmı için çok kısıtlı olsa da bir ilerleme olacak.

Özel sözleşmeli çalışan; sadece 3 yıllığına, aynı ücretle kadroya alınacak, yükselme ve yer değiştirme hakkı olmayacak, ne memur ne de işçi olacak, ancak memur sözleşmesinde kendisiyle ilgili hak konursa bundan yararlanacak.

Kamuda taşeron ihaleleleri zaten 3 yıllığına yapılıyor. Böylece işçiler kadroya alınmıyor, tersine taşerondaki 3 yıllık güvence kamu çalışanlarına da dayatılmış oluyor. Üstelik, aynı işi yapanlar arasındaki ücret farkı, bugüne kadar "taşeron" bahane edilirken artık bahanesiz devam edecek.

Özellikle devlet hastanelerinde, belediyelerde, on binlerce işçi taşeronda çalışıyor. Hastanelerde, DİSK'e bağlı Sağlık-İş sendikası, arka arkaya davalar açıp taşeron işçisinin asıl işi yaptığını, kadroya alınması gerektiğini, geriye dönük haklarının verilmesi gerektiğini onaylayan davalar kazandı. Bir çok büyük hastanede işçiler, neredeyse beş, altı yıldır, kazandıkları mahkeme kararlarının uygulanması için protesto gösterileri, yürüyüşler yaptı. Şimdi tüm bu işçilere, üç yıllık kadro karşılığında tüm hak ettiklerinden, tazminatlarından vaz geçmeleri isteniyor. Böyle bir şey devletin emekçilere verdiği bir hak değil attığı bir kazıktır!

Fazla değil, beş-on yıl önce kamuda çalışmanın verimsiz olduğunu söyleyerek taşeron sistemini övenler, bugün "taşeron aracısını, aradan çıkaralım" diyor. Bu sözlerinin esas nedeni üç yıllık kadroyu gösterip, bugünkü memurlak kadrosunu yok etmektir. Önce taşeronlar, üç yıl için kamu emekçisi olacak, ardından yeni alınınlar da bu şekilde işe başlayacak, sonra da tüm memurlar, belki de "eşitlik" bahanesiyle sözleşmeli hale getirilecek.

Çok uzun yıllardır, devlet memurlarının çalışma koşullarını ve haklarını düzenleyen 657 sayılı kanun değiştirilmek isteniyor. Geçmişte bir çok girişim ve propaganda yapıldı. En son deneme, okulların belediyeye bağlanması üzerinden, öğretmenlerin de sözleşmeli çalışan haline getirilmesi idi ve tüm kamu emekçilerinin tepkisi nedeniyle uygulanamadı.

Bugünlerde, "paralel yapı, teröre bulaşmış memurlar" bahane edilerek, bu kanun aleyhine bir karalama kampanyası gündemde. Memurun cezalandırılma ve görevden atılma zorluğu gündemde tutuluyor ve değişmesi gerektiği söyleniyor. Oysa, er ve polisten, üst düzey bürokrata kadar, kamu çalışanının yargılanmasını, bakanların iznine bağlayarak zorlaştıran bizzat AKP hükümetidir. Üstelik, "terör, örgüte üyelik" gibi "devlete yönelik suçlarda" memur yargılanır ve kolayca işten çıkarılır, bunun örneği var.

Aslında bu tartışmanın öne çıkarılması, amacı gizlemek için. Çünkü asıl amaç kamu emekçilerinin sahip olduğu hakların geriletilmesi. Bunların başında iş güvencesi, ücret, kıdem tazmınatı, sendikalaşma, toplu sözleşme hakları geliyor. Böyle bir şey doğrudan yapılırsa haklı bir tepkiye neden olacağından, önce zaten kadroya alınma hakkı kazanmış olan taşeron işçileri, hakları kısıtlanarak kadroya alınıyor, ardından da tüm kamu emekçilerine aynı koşullar dayatılacak.

Farklı kadrolarda ve şartlarda olsalar da tüm çalışanların hakları sürekli geriliyor. Bu gidişe dur demek için mücadeleden başka yol yok. Her türlü ayırımı yıkarak mücadeleyi birleştirebilirsek, çok daha güçlü olur, başarı şansımız artar. (29.03.16)

Çocuklar; okulda, yurtta, işte, her yerde kurban!

Karaman'da, Ensar Vakfına bağlı bir öğrenci yurdunda, 2012-2014 yılları arasında, 10 çocuğa, cinsel saldırı yapıldığı ortaya çıktı. Okula gitmek istemeyen bir çocuğun, psikoloğa durumu anlatmasıyla basına yansıdı ve artan tepkiler üzerine tecavüzcü öğretmen görevden alındı. Öğrencilerin yurttan alınmasıyla biten cinsel şiddete 45 çocuğun maruz kaldığı söyleniyor.

Bundan daha korkunç olanı, vakıf sorumluları ağzını açmadan, "aileden sorumlu" bakanın, mağdur çocuklardan önce Ensar Vakfına koruyuculuk yapmasıdır. Patronların para verdiği bu islamcı vakıf, AKP'nin destekleyicisi, Aile ve Eğitim bakanlığıyla ortak çalışmalar yürütüyor.

Lise çağından önceki yaşlardaki çocuklar için öğrenci yurdu yasak. Buna rağmen, islamcı vakıfların, herkesin bildiği ama sorun çıkınca "haberimiz yoktu" diyerek sıyrıldığı, bir çok öğrenci yurdu var. Yoksul aileler, üç öğün yemek ve eğitim için çocuklarını bu yurtlara veriyor.

Cinsel istismarı yapan öğretmen, yurtta gönüllü çalışıyor. Bir dönem başka bir ilçeye tayini çıkıyor ama altı ayda geri dönüyor. Milli eğitimde, altı ay içinde iki kez tayin yapılması, sadece torpil yapıldığını gösterir. Belli ki şikayet olunca öğretmenin görev yeri değiştiriliyor ama bağlantılarıyla geri dönüyor.

İşte aileyi koruyan bakan, böylelerine ve onlara her yolu açanların önünde siper oluyor. Çünkü işin ucu kendi siyasi çevrelerine, destekçilerine kadar uzanıyor.

Çocuklara cinsel saldırının medyaya yansıması, kadın "islamcı" gazeteciler arasında tartışma başlattı. Biri, "AKP'de neler olduğu bir bilseniz..." diye yazdı. Bir diğeri, "cinsel istismar, Ensar Vakfıyla ya da AKP ile başlamadı" diye yazdı.

Cinsel saldırı, genellikle en yakınlar tarafından yapılıyor. Çocuklar ise en korumasız ve bu nedenle saldırıya açıklar. Cinselliğin bir yandan güç göstergesi olarak yüceltilip bir yandan yasaklanması, başka etkilerle birleşince, insanlar üzerinde çok vahim etkiler ortaya çıkarıyor.

Tepkiler üzerine geri adım atmak zorunda kalan aile bakanın söylediği gibi suçlular en ağır cezayı alsa da, toplumsal koşullar, gerici ortam değişmediği sürece ne yazık ki çocuklar yine saldırıya uğramaya devam edecek. Nitekim bir kaç gün sonra beş ayrı ilde benzer saldırılar oldu. (31.03.16)

Utanç verici anlaşma!

Merkel ile Devutoğlu arasında imzalanan ve tüm Avrupa Birliği başkanlarınca onaylanan anlaşma, utanç verici. Amaç Avrupa'ya göçü durdurmak ve onlara açıkça istenmediklerini söylemektir. Türk yöneticiler para ve vizesiz seyahat karşılığında, ülkelerinde göçmen kamplarını arttırmayı kabul etti. Avrupa yöneticileri ise Erdoğan karşıtlarına yapılan baskılara suskun kalacak.

Avrupa Birliği yöneticileri, Türkiye'ye gönderilen her Suriyeli göçmene karşı, uygun gördüğü başka bir Suriyeli göçmeni kabul edecek. Ancak bu takasın hangi temellerde olacağı, bombalardan ve açlıktan kaçanların hangi kıstaslara göre belirleneceği açıklanmadı.

Yılbaşından bu yana Yunanistan'a, yarısı Suriyeli 150 bin yeni göçmen ulaştı. Bu erkek ve kadınların çoğunluğu geri gönderilebilir. Anlaşmayı uygulamak Yunanistan'a ve özellikle de uzun sınırların jandarması rolüne bürünen Türkiye'ye düşüyor.

Avrupa Birliği yetkilileri, Yunan yetkililerini, artık göçmenlere Avrupa Birliği'ne giriş izni vermemesi ve kamplarda 6 binden fazla göçmen bulundurmamaları için uyardı. Ek olarak "hot spots" denen, baskıcı kamplar kurulmasını emrettiler. Avrupa Birliği Göçmenler Yüksek Komiserliği bile "hot spots" denen bu kamplarda göçmenlerin "insanlık dışı şartlarda" kalışını protesto etti.

Ne bu iğrenç anlaşmalar ve onların getireceği dramatik sonuçlar ne de Avrupa Birliği ülkeleri boyunca çekilecek daha yüksek tel örgüler, her şeyi göze alıp göçe zorlanan erkek ve kadınların yollara düşmesini önleyecek. Sadece göçmenlerin durumunu daha da feci kılacak. İnsan kaçakçılarına daha kötü şartlarda bağımlı kalıp daha tehlikeli göç yolları deneyecekler.

Bu göçmen siyaseti, Avrupalı yöneticilerin bugüne kadar uyguladıklarının ekseninde. Yaptıkları askeri müdahaleler ve bombalamalarla çok sayıda insanın kanını akıttıktan sonra, şimdi de on binlerce göçmeni geri gönderip, onları barbarlık ortamındaki kamplarda yaşamaya mahkum etmek istiyorlar. (25.03. 2016)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Koşullar gittikçe zorlaşıyor

Mart ayı başında fabrika müdürü, krem imalat bölümünü ziyaret ederek günlük üretimin arttırılması ile ilgili işçilerle iddiaya girdi. İşçiler, daha önce 23 ton olan günlük üretimi bir günde 53 tona çıkarttılar ve iddiayı kazandılar. Kazanılan bu iddia sonucunda pastalar yendi gülünüp eğlenildi ve sonrasında işçilere teşekkür eden müdür şu açıklamayı yaptı “9 kişiyle 53 ton ürün yaptınız ve iddiayı kazandınız. Fakat bize 53 ton değil günlük 20 ton ürün yeterli. O nedenle burada çalışan sayısını dörde düşürüyorum.”

Neye uğradıklarını şaşıran işçiler, bir oldu bittiye getirildiklerini anladılar ama iş işten geçmişti. Şimdi krem imalat bölümünde 4 işçi çalışıyor ve günlük üretim 20 ton.

Yönetim, enerji üretimdeki arkadaşlara, yaptıkları iş haricindeki bir çok başka iş eklemişti. Şimdi bunlara ek olarak tüm havalandırma ve klima işlerini de vermek istediler.

Arkadaşlar, daha önceki durumlardan edindikleri tecrübeyle buna hemen karşı çıktılar. Ayrıca kendi aralarındaki konuşmalarda eğer bu işi üzerlerine alırlarsa, sonrasında, bağlantılı başka işlerini de üstlenmek zorunda kalacaklarını ve o zaman da şu anda bu işi yapan arkadaşların işlerine son verileceğini konuştular. Bu durumu hemen o işleri yapan arkadaşlara ilettiler. Şimdilik herkes kendi işini yapıyor fakat zaman neyi getirir bilinmez.

Gördüğümüz bir şey var; o da sendikacıların pasifliği. Kendilerine buldukları bahane ise işçilerin birbirine güvenmemesi. Oysa işçiler arasında güveni kıranların arasında sendikacılar başta geliyor. Utanmaz sendikacılar, işçilere ne kadar iş alırlarsa işten çıkartılmanız o kadar zor olur diye tavsiyesinde bulunuyor.

Önümüzdeki aralık ayında sözleşme görüşmelerimiz başlayacak ve sendikanın tutumunun ne olacağını şimdiden kestirmek hiç de zor değil.

Hala istekli olan işçilerin işten çıkartılması sürüyor. Bu ay 5 işçi çıktı. Bizim için kötü olan bu işçilerden birinin mücadeleci bir işçi olması. Diğer fabrikaların daha iyi olacağına dair şaşmaz bir fikri vardı. İkna edemedik o da deneyerek görecek. (Bir işçi)

İş kazaları patrona dokunmuyor!

Gıda işyerlerinde, kanserojen olduğu için kostik kullanmak kesinlikle yasaktır. Gıda mühendisleri, bunun denetimini yapmakla sorumludur. Ancak, neredeyse tüm gıda işyerlerinde, temizlik yapmak için kostik kullanılır.

Eskiden çalıştığım işyerinde temizlik sırasında bir kadın işçinin gözüne kostik damladı. İşçinin feryadı üzerine gözüne hortumla su tututuk, ardından da hastaneye götürüldü. Hastanede bir kaç günlük işgöremezlik belgesi verildi diye işine son verildi.

Kısa bir süre sonra işyerindeki büyük bir fanın halatı koptu. Halatı takmaya çalışan teknikçi arkadaşın parmağı koptu. Müdür, işçiyi hemen özel hastaneye götürdü. Patron elbette çok iyi bildiği halde güya patrona söylenmedi. Hastaneye de müdürün tembihi üzerine, parmağının evde koptuğu söylendi. İş kazası raporu tutulmadı. Kaza geçiren arkadaş iki ay sonra işe geri gelebildi. Patron hiç bir zarar görmedi ama işçinin aylığını kestiler hem de sigorta primlerini de ödemediler.

Bize de bu yapılana haksızlık diye şikayet eden işçiye gülmek kaldı; “sen parmağını evde kestin haksızsın” dedik. (Bir işçi)

Bilişim

“İş güvenliği ve işçi sağlığı”

İş güvenliği çalıştığım tüm iş yerlerinde hep gündem olmuştur. Patron veya temsilcileri her zaman yeterli tedbirlerin alındığını söyleyip dururlar. Oluşan kazalara ise takdir-i ilahi derler.

Telekom’da çalıştığım zamanlarda, telefon direğinden düşüp ölen arkadaşı hala hatırlarım. Dondurma firmasında çalışırken, dondurucuların taşınması sırasında birçok işçi ortopedik sorunlar yaşamıştır. Hatta çalınmasın diye, 3 metre yükseğe konan reklam tabelalarının alınması için, işçilerin o noktaya fortlif ile çıkarılmaya çalışılması hala aklımda.

Bu tür kas gücüne dayalı çalışma alanlarında dahi en temel önlemler alınmamışken yöneticiler bizlere sürekli olarak sakatlanma ve ölümlerde suçun bizde olduğunu söyler dururlardı.

İş güvenliği konusunda yapılan sınırlı yasaları ise yine patronlar istediği gibi esneterek iş

cinayetlerine her zaman davetiye çıkarmışlardır. Mevzuatta yazılan ilk yardım ve yangı söndürme eğitimlerini üç kağıda getirip kılıfına uydurduklarına bizzat şahit oldum. İş yerine gelen ve parasını, denetlemekle yükümlü olduğu iş yerinden alan uzmanlar ise buna göz yumuyordu.

Şu sıralar çalışmakta olduğum iş yerinde, iş güvenli eğitimini yeniden aldık. Bildiğimiz birçok şey yeniden anlatıldı. Örneğin bilimsel verilere dayandırıldığı üzere iş cinayetlerinin %98'inin önlenebileceğini iş güvenliği uzmanı tekrar hatırlattı.

Bu minvalde iş yerinde eksikler tamamlanmaya başlandı. En basit görünen noktalarda uyarıcı bir levhanın önemi bu eğitimle ortaya çıktı. İş yerindeki yangın tüpleri kontrol edildi ve bakımlar yapıldı. Alçak tavan noktalarına uyarı levhaları yapıştırıldı. Ve bu noktalara çarpma durumunda darbeyi azaltıcı yalıtım malzemeleri döşendi. Mevzuatta yer aldığı üzere belirlenen oranlama ile 'yeter sayıda' kişiye profesyonel ilk yardım ve yangın söndürme eğitimleri verildi. Acil durum ışıklandırmaları yapıldı. Buna benzer birçok tedbir daha alındı.

Birçok iş yerinde bu tedbirlerin yarısı dahi alınmamakta ve çok basit görünen kazalarda her gün emekçiler, iş cinayetlerine kurban gitmektedir.

Çalışmakta olduğum kurum beyaz yakalı tabir edilebilecek bir kurum olduğu ve nadir görünen sağduyulu yöneticilerden dolayı mevzuatı kılıfına uydurmaktan ziyade yerine getirmeye çalıştı. Fakat yoksul semtlerde kurulmuş olan ve beyaz yakalılara ve burjuvaziye direk bir temasta bulunmayan kurumlarda bu kadarcık tedbir bile maliyetli göründüğünden göstermelik olarak yerine getiriliyor.

İş güvenliği her şeyden önce bizim en temel hakkımız olan yaşama hakkımız için gerekli. Bunu biz işçilerde göz ardı etmemeli, patronları bu konuda en azından yükümlülükleri yerine getirmek zorunda bırakmalıyız. Tedbirsiz çalışmayı reddetmeliyiz. Emeğimize ve can güvenliğimize sahip çıkmalıyız. (Bir işçi)

<u>Sağlık</u>

Zammı aldık, sıra diğer haklarda

Zam talebimizi, toplantılarla oyalamaya çalışan sorumlumuz, sonunda zam onayı alınıdığını açıkladı. İşe giriş sözleşmemizde belirtilen oranda, istediğimiz zammı aldığımız gibi zamsız ayların kaybı da pirim olarak ödendi. Herkes zammı, kendi çabamızla aldığımızı çok iyi biliyor.

Zammı almak, iki aylık uğraşı sonucunda oldu. Gerek sorumluya gerekse şirketin CEO'suna baskı yaptık. Buna ek olarak, bağlı olduğumuz haldingin diğer çalışanlarına, kayyum tarafından zam yapılması gibi bilgileri öğrenmemiz ve her şeyi bildiğimizi göstermemizin de bunda etkili oldu. İdareciler, bilgisiz olmadığımızı ve daha fazla oyalayamayacaklarını anladılar.

Hepimiz, hakkımız olan zammı, mücadelemizle aldığımızı biliyoruz. Mücadele etmeseydik yeni bahanelerle geçiştirecek, unutturmaya çalışacaklardı. Çünkü aldığımız para, hiç de az değil. Talebimizi sürekli gündemde tutuğumuz için bunu yapamadılar.

Bu sefer olduğu gibi bundan sonraki her talebimiz için de birlik olmalıyız. Moralimiz bozulmamalı çünkü az sayıda olsak da başardık.

Bir kamu hastanesinde çalıştığımız için kadroya alınma gündemde. Açıklama yapılmadı ancak soran arkadaşlara, kapsam dışında olduğumuz söylendi.

Şimdilik bildiğimiz kadarıyla kadroya alınma bizim yararımıza değil. Kapsam dahilindeki taşeron işçiler de bunun farkında ve tazminat haklarını kaybetmekten çekiniyorlar. Ancak eğer durum değişir, kadroya alınma şartları bizim yararımıza olursa, sorgulama başlar. Bunun için durumumuzu, bizi oyalayan idarecilerden değil, kendimiz öğrenmemiz lazım. Çoğumuz, belki de bize yararlı olacağı için kapsam dışı olduğumuz söyleniyor diye düşünüyoruz. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

AKP'nin Kürt halkına karşı sürdürdüğü savaş ve HDP'nin dokunulmazlığı

Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı bazı kentlerde adeta bir iç savaş sürüyor. Her gün sivil halk ve asker ile polis ölüleri geliyor. Buna da ek olarak mahalleler, kentler yerle bir ediliyor. On binlerce insan evini terk etmek zorunda kaldı.

Erdoğan'ın "Kürt kardeşlerim", "Barış Süreci" lafları ne de çabuk unutuldu! Bu ölümler, daha doğrusu cinayetler ve yıkımlar ne için yapılıyor? Bunun sonucunda ne gibi bir çözüm gelecek?

Bu can alıcı sorulara AKP hükümetinin ve Erdoğan'ın ciddi bir yanıtı yok. Yok, çünkü hükümet bu fiili savaşı ne Kürt ne de Türk kitlelerinin barış ve huzur içinde yaşaması için başlatt. AKP, iktidarda kalabilmek için Erdoğan ve çevresinin talan ve vurgunlarını sürdürebilmesi ve geçmişte yaptıklarının hesabını vermemek için bu savaşı başlattı.

Seçilen 59 HDP milletvekili, gerek mecliste gerek meclis dışında hükümetin kirli çamaşırlarını sergilemeye devam ediyor. AKP hükümetinin bu teşhir ve suçlamalara karşı, ikna edici hiçbir şeyi kalmadığı için HDP milletvekillerini susturmak istiyor. Bunu yapabilmenin ilk aşaması dokunulmazlıklarını kaldırmak. HDP milletvekillerinin dokunulmazlığını kaldırmak için AKP, bir aydır yoğun çalışma sürdürüp, MHP'nin de desteğini alarak, haklarında bir sürü dosya hazırladı.

Sonunda AKP'nin, CHP'nin de desteğini alıp HDP milletvekillerinin dokunulmazlığını kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyoruz. Ama şu kesin: HDP'nin bir grup veya tüm milletvekillerinin dokunulmazlıkları kaldırılırsa, bunun demokrasiye hiçbir katkısı olmayacağı gibi, tam aksine AKP iktidarı diktatörlüğünü daha da güçlendirecek. Böyle bir gelişmenin ise ne Kürt ne de Türk emekçilerine bir yararı olmayacağı gibi tam aksine sınıf düşmanlarının iktidarını güçlendireceği için büyük ölçüde zararlarına olacak.

Hakları için mücadele eden veya etmek isteyen emekçiler, karşılarında bu hükümeti buldu. Böyle baskıcı uygulamalarla daha da güçlenecek olan AKP hükümeti, ileride emekçiler haklarını almak için mücadele etmek istediğinde daha da baskıcı olacak.

Sakın yanlış anlaşılmasın, bizler ne bu burjuva meclisini ne çalışma yöntemlerini ne de dokunmazlık sistemlerini benimsemiyoruz. Bu meclis, patronların düzenini savunan bir meclis ve kesinlikle Türk ve Kürt emekçilerinin haklarını, ne savundu ne de savunmayı amaçlıyor. HDP milletvekilleri de ne Kürt ne de Türk emekçilerinin temsilcileri değil. Ama böyle bir ortamda HDP'li milletvekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılması, büyük bir adaletsizlik ve de demokrasiyi ilerletmeyeceği gibi tam aksine geriletecek.

Sadece HDP milletvekilleri değil, istisnasız tüm milletvekilleri denetim altında olmalı. Evet şimdi bir denetim sistemi var! Patronlar düzeninin denetimi. Dokunulmazlık sistemi de bu doğrultuda işliyor.

Gerçek milletin, yani emekçilerin ve tüm kitlelerin çıkarlarını savunan bir temsilcilik ve denetim sistemi, Paris Kömünü'nde yaşanmıştı. Kitleler, temsilcilerini, toplumun yararına olan kararları uygulamak için seçtiler. Bu temsilcilerin sadece kitlelerin aldığı kararları uygulama hakkı vardı ve bunu yapmadıkları takdirde onları görevden almak için yeni bir seçimi beklemeye gerek yoktu! Çünkü kitlelerin, görevini yapmayan veya kötüye kullanan bir temsilciyi anında görevden alma yetkisi vardı. Üstelik bu vekillerin maaşları vasıflı bir emekçinin maaşını geçemezdi! (30.03.2016)

Uluslararası Gündem

Avrupa

Brüksel'deki canlı bomba:
Kör terörizm ve kökenleri

En az 34 ölü ve 200 üzerinde yaralı: 22 Mart'ta Brüksel'de yapılan bombalı saldırılar, Paris saldırılarından 4 ay bile geçemeden, Avrupa'nın göbeğinde dehşeti yeniden gözler önüne serdi.

Bu saldırıları düzenleyenlerin, gerçekleştirilenlerin ve emrini verenlerin amaçları ne olursa olsun bunlar cinayetten ibaret olup, isyan ettirici ve mide bulandırıcı. Saldırıları üstlenen DAEŞ, bombalamayı gerçekleştirenleri, kahramanlar diye tanıtıyor. Aslından bundan daha alçakça bir davranış olamaz. Uçağa giden yolcuları, onları uğurlayanları, hava limanında çalışanları veya en kalabalık saatlerde metroda bulunan kadınları, erkekleri veya çocukları hedef alan cinayetler, en alçakça olanlar.

Bu gibi cinayetleri işleyenler, ezilenlerin ve de en başta Suriye ve Irak'ta hakimiyetleri altında tuttukları kitlelerin en büyük düşmanlarıdır. Cinayetlerin işlendiği akşam, Yunanistan'da sıkışıp kalmış Suriyeli göçmenler, kendi sınırlı olanakları ile de olsa bunları protesto ettiler. Örneğin İngilizce yazılı küçük pankartlarla kameralar karşısına çıktılar. Onlar savaşın ve DAEŞ gibilerin dehşetlerinden kurtulmak için kaçmak zorunda olduklarını hatırlattılar.

Brüksel'deki barbar saldırılar, gökten zembille inmedi. Başta Avrupalı olmak üzere, büyük güçler yaptıkları diplomatik oyunlarla, askeri müdahalelerle ve körü körüne yaptıkları bombalamalarla -ki bunlar da sivilleri gelişi güzel öldürüyor- Suriye ve Irak'ta sürmekte olan kargaşanın en büyük sorumluları.

Bunların da ötesinde büyük güçler, bir yüzyıldan fazla bir zamandan beri Ortadoğu'daki, petrol gibi doğal zenginlikleri talan etmek ve silah ticareti gibi önemli ticaret alanlarını paylaşmak için bu bölgeyi yangın alanına dönüştürdüler. Büyük güçler, bir yüzyıldan fazladır, bölgedeki halkları paramparça edip birbirlerine düşürdüler. Anlık çıkarlarına göre şu veya bu tarafı veya milisleri silahlandırıp savaşlar çıkartıp beslediler.

Beş yıldan beri Irak ve Suriye'deki kitleler, bölgeyi kasıp kavuran savaş yüzünden yüz binlerce ölü vererek DAEŞ'in barbarlığı ve daha da beteri, emperyalist güçlerin bölgede uyguladığı siyasetlerin bedelini ödüyor. Ama artık bugün zengin Avrupa ülkelerinin başkentlerindeki kitleler de bedel ödemeye başladı. Çünkü bir bölgenin tümü yıkılıp yakılırken, bunların yansımalarının, şu veya bu şekilde, gelmemesi mümkün değil.

Bombalamaların hemen ardından Hollande ve Valls ulusal birlik siyaseti diye bir siyasi tuzağı geliştiriyor. Emekçiler, kesinlikle bu tuzağa düşmemeli. Kiminle ulusal birlik yapılacak? Irak, Libya ve Afganistan'da her tarafı mahveden sağ ile mi ulusal birlik yapılacak? Bu bölgedeki savaş siyasetleriyle suç ortaklığı yapan sol ile mi ulusal birlik oluşturulacak? Bütün sınırlar kapatılmalı gibi ırkçı fikirleri körükleyip yabancı düşmanlığını geliştiren aşırı sağ ile mi ulusal birlik yapılacak?

Emekçiler, binlerce kilometre uzakta bir bölgede gelişen barbarlıktan ve buralardaki son bombalardan sorumlu olan yöneticilerin, kendi namlarına konuşmasını asla kabul etmemeli. LO (25.03.2016)

ABD

Başkanlık seçim kampanyası ve popülist demagoji

Bundan 7 yıl önce Barack Obama, bir çok ümitle başkan seçilmiş olsa da, işçi sınıfının durumu giderek daha da kötüleşti. 2008-2009 krizinden öncesine göre işi olanların sayısında azalma yaşandı. Zenginler ile yoksullar arasındaki uçurum giderek daha da büyüdü. Kitleler arasındaki borçlu sayısı giderek daha da arttı… Kamu hizmetleri, eğitim hizmetleri içler acısı…

İşte 2016 Başkanlık seçim kampanyası bu ortamda başladı.

Ocak ayında başlayan ilk aşama, Jeb Bush gibi geleneksel adaylara karşı büyük güvensizlik ile başladı.

Donald Trump, en başından beri Cumhuriyetçi Parti aday adayları arasında göçmenlere, kadınlara, Müslümanlara ve hatta diğer ülkelere karşı kullandığı saçma ve kindar ifadelerle dikkatleri üzerine çekti. Cumhuriyetçi Parti ileri gelenleri Trump'u teşhir ederek, onu ırkçı, kadın düşmanı olarak suçlayıp, ABD'nin dış siyaseti için tehlikeli, iflas etmiş bir işadamı ve de aptal birisi olarak teşhir ettiler. Tüm bunlar çok doğru ve hatta eksik. Ancak Cumhuriyetçi Parti için esas sorun, Trump'un sosyal davranışları değil.

Cumhuriyetçiler, 1980'li yıllardan beri ırkçı temellerde bir siyaset izliyor ve de köktenci Hristiyan kitleler içinde bir seçmen kitlesi oluşturmak amacıyla kadınların kürtaj hakkına karşı çıkıyor. Trump ile başka birçok Cumhuriyetçi arasındaki tek fark, Trump'un hiç çekinmeden açıkça söylediklerini onlar kılıfına uydurarak ifade ediyor. Cumhuriyetçilerin esas korktuğu, açıkça ifade edilen bu saldırgan tutum sonucu oy kaybına uğrayıp sadece Başkanlık seçimini değil, başka bir sürü seçimi de kaybetme tehlikesidir.

Bizim için en büyük tehlike, Trump'un kullandığı bu yöntemlerle beyaz işçileri etkilemeye başlaması. Bunun bir nedeni de beyaz işçiler arasında ırkçılığın ve başka bazı gerici fikirlerin çok yaygın olmasıdır.

Trump bunlara ek olarak, emekçilerin ekonomik sorunlarından söz ediyor, örneğin bazı Cumhuriyetçilerin emeklilik hakkına yapmak istediği saldırıları da teşhir ediyor. Mali sektörden para kazananlara çatıp, hiçbir yararlı faaliyette bulunmadıklarını teşhir ediyor. Hatta işi, George Bush'u Irak savaşı nedeniyle eleştirerek, onu 11 Eylül saldırıları konusunda suçlamaya kadar götürüyor. Özellikle de işsizliğin sömürüsünü yapıp serbest ticaret anlaşmalarını, göçü, ithalatı ve de Ford gibi şirketlerin üretimlerini ülke dışında yapmalarını teşhir ediyor.

Trump, bir tür popülist dil kullanarak; var olan göçmen düşmanlığını, diğer gerici fikirleri, en azından işçi sınıfının belirli kesimlerinde var olanları körüklüyor. Trump, bu gibi fikirleri normalleştirip açıkça söylenmesi ve de Meksika sınırında olduğu gibi silahlı grupların saldırılara geçmesinin zemini hazırlıyor.

Demokrat Partililer arasında ilişkiler biraz daha sakin. Bernie Sanders, Hillary Clinton'u sıkıştırma olanağı yakaladı.

Bernie Sanders, kendini sosyalist olarak tanıtıyor ve de zenginler ile yoksullar arasındaki uçurumun giderek daha da büyüdüğünden söz ediyor. Büyük bankaları teşhir ediyor ve onların yaptığı usulsüzlüklere son vereceğini söylüyor. Ama Sanders, medyanın tanıttığı gibi bir isyankar değil. Demokrat Parti kimliği ile Kongrede görev yaptığı dönemde %98 oranda Demokrat Partisi çizgisinde hareket etti. Hatta savaş kredilerinin tümünü onaylayıp, siyasi gençlere karşı alınan baskıcı tedbirleri destekledi. Hatta Kongre'nin 2014 yılında İsrail'in, Gazze'ye yaptığı saldırı, onun da evet oyu ile yüzde yüzle onaylandı.

Clinton ile ilgili olarak özce şunları söyleyebiliriz; esas seçmen tabanını siyahi kitleler oluşturuyor ve hatta bazı eyaletlerde oylarının %80'nine yakınını alıyor. Medya bu durumu, yoğun bir şekilde kullanıp beyaz kesimlerin oylarını Trump'a doğru yönlendirmeye çalışıyor.

Özcesi bu seçimlerde hiçbir başkan adayı işçi sınıfının çıkarlarını savunmuyor. Maalesef işçi sınıfı tehlikeli sağcı bir demagog ile yani sahte bir popülist ile açıkça düzeni savunun bir kadın adaya destek verme arasında bölünmüş bulunuyor. Spark (11.03.2016)

Yeni bir mali kriz tehdidi gündemde

Fransa'da yayınlanan 5 Ocak 2016 tarihli Les Echos gazetesi şunu yazdı: "Çin'de yeni bir borsa çöküşü hayaleti yine gündeme geldi… Shanghai borsası aniden %7'lik bir düşüşle güne başladı ve hemen işlemler durduruldu. Ardından bütün dünya borsalarını düşüşe sürükledi."

Haftalık L'Expansion dergisi ise Ocak 2016 başlığında; "2016: Yeniden kriz. Çin'de durum kötü, balonlar yeniden oluştu, bölgesel siyasi krizler. Ekonomik canlanma neden bir hayal" diyordu.

Hatta boyalı basına ait Le Parisien gazetesi bile 6 Ocak günü: "Dünya ekonomisi çürüdü, yeni bir kriz bizi tehdit ediyor" diye yazıp "2008 emlak krizinden gerekli dersler çıkarılmadı. Asya borsalarındaki istikrarsızlık ile ABD'de faiz oranlarının yükseltilmesi haberleri çok büyük endişelere yol açıyor" diye ekledi. Bütün Ocak ayı boyunca yorumlar bu yönde devam etti.

1 Şubat'ta ise Les Echos, büyük bir finans bankası olan Natixis'in baş iktisatçısı Patrick Artus ile yaptığı mülakatı yayınladı ve "önümüzdeki kriz çok feci şiddetli olacak" diye yazdı.

Kapitalist düzenin önde gelen iktisatçılarının hemfikir olmadıkları konu ise şişmiş balonun hangi iktisadi alanda patlayacağı: Balon; tahviller, hisse senetleri, kaya gazı, Çin'deki emlak sektöründe mi, yoksa ABD'nin otomobil piyasasında mı patlayacak? Mali kriz Brezilya'nın veya istikrarsızlaşan daha başka bir büyük ekonominin iflası sonucu mu patlayacak? Kimileri Çin'i suçluyor, kimileri ise Patrıck Artus'ün kitabında başlık olarak yazdığı "Merkez Bankalarının çılgınlığını." Ama büyük çoğunluğu Artus'ün kitabının alt başlığı olan; "Gelecek kriz çok daha feci olacak" öngörüsünü paylaşıyor.

Tüm iktisatçılar, krizin temel nedenini biliyor ve neredeyse hepsi de bunu teşhir ediyor. Büyük emperyalist güçler 2008 banka krizinden sonra, ABD Merkez Bankası (FED) başta olmak üzere, ardından da İngiltere Merkeze Bankası, Japonya Merkez Bankası ve de Avrupa Merkez Bankası, bankaları kurtarmak için çok büyük seviyelerde karşılıksız para basma operasyonları gerçekleştirdiler. Örneğin Merkez Bankaları para basarak bankaların ve finans kuruluşlarının elindeki sorunlu hisse senetlerini ve kredilerini satın aldılar. 2008 krizinin hemen ardından Merkez Bankaları zor durumdaki bankalardan satın aldığı, değeri kalmamış hisse senetleri ve özellikle de ödenmesi olanak dışı olan kredileri satın alarak devasa miktarlarda para bastılar.

Yine aynı dönemde Merkez Bankaları, uyguladıkları faiz oranlarını, yani özel bankalara uyguladıkları kredi oranlarını o kadar çok düşürdüler ki bu oranlar sıfır faiz seviyelerine indi. Yani sonuç olarak mali sektör, neredeyse bedava ve sınırsız miktarda kredi alabilme olanağına kavuşmuş oldu.

Son zamanlarda moda olan bir deyim var: "quantitative easing", yani esnek miktarda para basma. Özcesi, eskiden Merkez Bankalarının duruma göre karşılıksız para basma siyasetlerine yeniden dönüş yapılıyor.

2008 yılından bu yana piyasaya 6 trilyon 674 milyar dolar sürüldü. Bu miktar Fransa, artı Almanya'nın GSMH'nın toplamı düzeyinde.

OCDE ülkelerindeki, yani sanayileşmiş toplam ülkelerin, piyasadaki para hacmi son yedi yılda üç katı arttı. Diğer yandan meta ve hizmet üretimi hiç artmadı ve bu nedenle de devasa miktarlarda artan bu para, pazarlardaki ürünlerin dolaşımı için kullanılmıyor. Merkez Bankalarının 1990'lı yılların sonunda bastıkları para hacmi; dünya GSMH'nın %6'sı seviyelerinde idi. Bugün ise bu oran %30'una tırmandı. Artık dünyadaki borçlanma oranları 1946'lı yılları, yani savaş sonrası dönemlerindeki seviyeleri de geçmiş durumda. Hatta bu kadar bile değildi…

Finans grupları, büyük bankalar, sigorta şirketleri, emeklilik kasaları, spekülasyon fonları, hedge fonlarının kasalarında, devasa miktarda para var ve bu paralarla işlemler yapıp sürekli daha çok para kazanmak için fırsatlar arıyorlar. Ancak para miktar arttıkça, üretim yatırımlarına giden para azalıyor. Eğer gerçekleştirilecek olan artı ürünler pazarda satılıp ek kazanç getirmeyecekse, o zaman neden yeni fabrikalar kurulsun, neden yeni üretim araçları üretilsin?

Onlarca yıldan beri kapitalizm temel çelişkileri ile karşı karşıya: Üretim olanakları sınırsız bir şekilde artıyor ama diğer yandan ek ürünlerin pazarda satılma olanağı, yani ek satın alma gücü yok.

Para hacimleri arttıkça, burjuva iktisatçılarının deyimiyle yatırımcıların çekinceleri de giderek artıyor. Ekonomik konulara değinen tüm yazılarda bunu görmek mümkün. Onlar, hangi mali ürünün ne kadar çok kazanç, bu kazanç çok küçük olsa da, getirebileceği konularına odaklı. En küçücük bir belirti, en küçük bir haber (gerçek olsun veya olmasın), herhangi bir Merkez Bankası sorumlusunun en küçük bir duyurusu, üretim sektöründeki en küçücük bir kıpırdama, sosyal veya siyasi alandaki en küçük bir kriz belirtisi, milyarı hemen farklı yönlere doğru harekete geçiyor.

Kapitalist ekonomi son suretle uçuruma doğru giden bir trene benziyor. Tren sürücüsü ve personel bunu çok iyi görüyor, ancak lokomotifi durduramıyorlar. Yolcular imdat diye çığlıklar atıyor ama kimse bir şeyler yapamıyor. Bunun nedeni de çok basit, bu trenin ne fren sistemi ne de onun felakete gitmesini önleyecek bir imkan var.

Siyasi yöneticiler, tıpkı papağanlar gibi, ekonominin yeniden canlanması için para bolluğu siyaseti mutlaka gerekli lafını tekrarlayıp durdular. Ama 2008 krizinden bu yana ekonomi hiçbir şekilde canlanmadı. Daha doğrusu sadece mali sektörde canlandı. Piyasaya sürülen devasa miktardaki para temel olarak mali işlemler için kullanıldı. İnişli çıkışlar olsa da, genel olarak CAC 40 (Fransa borsa endeksi) gibi borsa endeksleri büyüdü. Aynı zamanda da üretime giden yatırımlarda küçülmeler oldu. Örneğin avro bölgesinde 2007'den bu yana üretime giden yatırımlarda %15'lik bir küçülme yaşandı.

Mali sistem, artık tatmin olamayan bir uyuşturucu bağımlısı gibi Merkez Bankalarının ona bol keseden verdiği bedava kredi bağımlısı oldu ve de bu krediler, üretim alanlarına yatırım olarak gitmiyor. Ama ne yapmalı? Çare olarak uyuşturucu niteliğindeki bu para için faiz oranları mı artırılsın? O zaman da düzen çöker. Yani çare yok…

Onlarca yıllardan beri dünya ekonomisinin durumu işte budur; neredeyse 1970'li yıllardan bu yana kapitalist ekonomi uyuşturucu madde alır gibi kredilerle (yani borçlarla) ayakta durabiliyor. Kamu sektörü için ve özel sektör için de böyle. Ekonomi, bazen çok şiddetli bazen daha az şiddetli krizlerle sürekli bir şekilde sarsılıyor. Bu hastalığa çare olarak verilen ilaçlar ise hastalığı daha ağırlaştırıyor ve sonuç olarak da hastanın ateşi daha da yükseliyor ve hastalık daha da artarak hasta eskiye göre ağırlaşıyor…

Günümüzde büyük sermayenin niteliğini belirlemek için şunu söyleyebiliriz; mali sektör, üretim sektörüne göre giderek daha fazla büyüyor. Ama ekonomi, sınırları çizilmiş ve büyük sermayeye ait mali sektör ayrı, üretim sektörü ayrı diye iki ayrı alan anlamına gelmiyor. Sanayi ve finans grupları, iç içe geçmiş aynı gruplar...

Kriz ve giderek ekonominin mali sektör hakimiyeti altına girmesi, emperyalist ülkeler dahil, işçi sınıfına işsizliğin büyük oranda artmasını, güvencesiz çalışma ortamının yayılması sonuçlarını getirdi…

Bundan yaklaşık bir yüzyıl önce, emperyalistler arası rekabet yüzünden yeryüzünün Birinci Dünya Savaşı'na sürüklendiği bir ortamda Lenin emperyalizmi "kapitalizmin bunama aşaması" olarak adlandırdı. İşte bunamış kapitalizm, devrimci işçi sınıfı tarafından silip süpürülmediği için varlığını koruyor.

Biyoloji kanunları, insanlık toplumu için geçersizdir. Zamanını çoktan doldurmuş bir toplumsal yapı, bunamış olsa bile yok olmuyor, ta ki onu yeni ve daha bir üst düzen getirecek toplumsal bir sınıf, iktidardaki ayrıcalıklı sınıfı yıkana kadar. İnsanlık bu toplumsal devrimin gecikmesinin bedelini 1929 krizi, Nazi barbarlığı, İkinci Dünya Savaşı ile ödedi. Bugün otuz yıllık bir geçici ve göreceli sakin dönemden sonra mali sektörün aşırı derecede büyüyerek yol açtığı parazitlik ve onun getirdiği feci tehditlerle karşı karşıyayız.

Gündemdeki sorun, toplumun temel üreticisi olan işçi sınıfının sorunu olmasının çok daha ötesinde; tüm insanlığın geleceğinin sorunu.

Kapitalist temellere dayalı bu toplum, artık ileri gitmiyor. İnsanlığın geleceği, işçi sınıfının dışında hiçbir toplumsal sınıfın yerine getiremeyeceği tarihi görevin, işçi sınıfı tarafından gerçekleşmesine; yani büyük burjuvazinin hakimiyetinin yıkılıp, kapitalist ekonomiye son verip ekonomik düzenin insanlığı yeniden ileriye doğru götürmesine bağlıdır. 04.02.2016 (LDC 174)

Anma... Anma... Anma...

Mart ayı, dert ayı!

Mart ayı her şeyden önce yoksul köylünün en korktuğu aydır. Eski deyimler, sözler, "köylü milletin efendisidir" denen cumhuriyetimizde hala güncel. Çünkü kış için yiyeceğini saklayan köylünün, stoğu biter, açlık korkusu başlar. Don olur, yeni ürün için umutları kırılır.

Mart, şehirliler için de dert ayı. 1970 muhtırası, Halepçe katliamı, Gazi katliamı hep bu ay içinde oldu. 1937'deki Dersim katliamı da 21 Martta başlamıştı.

1960 yılında, dönemin rütbelileri olan Cemal Gürsel ile Alpaslan Türkeş önderliğinde yapılan askeri darbede, Demokrat Partili başbakan Adnan Menderes ve bazı bakanları tutuklandı, meclis kapatıldı. O zamanki adıyla askeri "cunta" yönetime el koydu.

1961 Anayasasının yürürlüğe girmesiyle askeri yönetim sona erdi. O yıllarda montaj sanayi büyük gelişme gösteriyordu. İşçilerin büyük fabrikalarda ve fabrikaların etrafında kurulan işçi mahallelerinde bir arada çalışması, yaşaması, örgütlülüğü de beraberinde getirdi. Sendikal ve siyasi örgütler kalabalıklaştı, güçlendi. Sol ve devrimci fikirler; öğrenciler, işçiler ve aydınlar arasında yaygınlaştı.

Bu gelişmeye son veren 12 Mart muhtırası ile askerlerin yeniden yönetime el koyması oldu. Darbenin esas amacı, sendikalarda ve siyasi gruplarda örgütlenmiş ve bundan da güç alarak hak isteyen işçi sınıfını susturmaktı.

Askeri derbe döneminde onlarca genç işçi ve öğrenci, asker ve polis tarafından öldürüldü.

Bunlardan biri de 16 Mart katliamıdır. İstanbul'da katledilen üniversite öğrencileri, devletin tüm gençlere verdiği gözdağıydı.

Baskı ortamına; toplumsal hakları kısıtlamak amacıyla anayasa başta olmak üzere yasaların değiştirilmesi eşlik ediyordu.

1961 Anayasasının "fazla geniş" olduğu söylenerek, daha tamamı kullanılamadan emekçilerin hakları kısıtlandı, elbette devletin baskı yetkisi arttırıldı.

Tüm tedbirlere rağmen, işçi sınıfını geriletmek, istenilen hizaya çekmek tam olarak mümkün olmadı. Çünkü emekçiler, birlikte olmanın, hak almanın, örgütlenmenin, hakkını savunmanın, ne olduğunu biraz dahi olsa öğrenmişlerdi.

İşçi sınıfını gerileten asıl darbe 12 Eylül 1980 askeri darbesi oldu.

12 Mart 1995 Gazi katliamı ise Gazi mahallesinde iki kahvehanenin kurşunlanarak 3 kişinin öldürülmesiyle başladı. Mahalle halkının bunu protesto etmesini bahane eden polis, asker gözetiminde 9 kişiyi daha katletti.

Devletin derin bir ekonomik ve siyasi kriz içinde bulunduğu bir dönemde uygulanan bu katliam, hak talep etmek isteyecek emekçi ve yoksul kitlelere, kürt ve alevilere gözdağıydı.

Emekçiler, yoksullar ve ezilen haklar, kendi tarihlerine ne kadar geriye gidip bakarlarsa o kadar baskı ve katliam görecektir. Burjuvazinin düzeni, süslü giysiler, sözler, teknolojik aletler kullansa da, bugün bile düzenine itiraz eden kitleleri katletmekten geri durmuyor.

Tüm bu anlatılanlardan mart ayının takvimden kaldırılması sonucu çıkmamalı. Ne yazık ki, işçi sınıfına ve halklara yapılan baskılar, sadece bu ayla ve anlatılanlarla sınırlı değil.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.